

so slovensko-klerikalni poslanci svoj čas za avstro-ogrsko pogodbo glasovali, ko so preje vendar sami proti nje rogovili? Doma so vpili proti tej pogodbi, na Dunaju pa so zanjo glasovali in s tem pokazali, da so politično podkupljivi in da jih vlada lahko za vsako lečavo jed pridobi. V tistem trenutku, ko se je sprejelo nekega dunajskega klerikalca za ministra, v tistem hipu so postali tudi slovenski poslanci ponižne ovčice, ki žrč iz vladine roke...

To je bilo vedno tako. Še huša pa je postala stvar letos. Kajti letos so se zapisali slovenski poslanci iz Štajerskega in Koroškega z dušo in telesom ljubljanskemu advokatu dr. Šušteršiču. O temu možu ne bomo več govorili; dovolj znano je celemu svetu, da ima "od žindre umazane roke". Visoko leteti so cilji tega človeka. On hoče na vsak način minister postati. To je zrne, ki se da izluščiti iz vse te politike. Šušteršič hoče minister postati in zato je vpregel v jarem kranjske klerikalne stranke ne samo ondotne poslance, marveč tudi dr. Korošca in Grafenauerja, ki sta potem potegnila vse slovenske štajersko-koroške poslance seboj. In ti ljudje so se potem združili s tistimi strankami, katere so že davno dokazale veleizdajniško prepričanje. Skupno z veleizdajniškimi Čehi so vstvarili slovenski poslanci svojo „Slovensko unijo“. In s tem klubom so pričeli nastopati. Najpreje so poskusili na tihem doseči svoj cilj: ministerski frak za dr. Šušteršiča. Ko jim vse to ni nič pomagalo, nastopili so s surovo silo v državni zbornici in pričeli tam z obstrukcijo. Delali so to tako dolgo, dokler ni vlada poslala državne zbornice domu. In slovenski, tako dobro plačani poslanci so šli doma lenariti. V tem času je ves pošteni svet na Avstrijskem obsodil to škodljivo divjanje slovenskih poslancev. Sam cesar, svojasi naš vladar, ki se ne vmešava nikdar v politiko, je razjurer zaklical: da mora biti temu divjanju slovenskih poslancev konec in da je prvaška politika veliki škandal!

Ali prvaški poslanci so v svoji zaslepljenosti na besede cesarja ravno toliko dali, kolikor dajo na ljudske zahteve, namreč — nič. Vlada je državni zbor zopet sklicala in je bilo upanje, da se bode zamoglo rešiti najnujnejše ljudske zahteve. Dr. Šušteršič je v svojem govornu sam rekel, da on in njegova stranka „nič“ ne zahtevajo in da ne bodo obstrukcije delali. Vse je torej že pričakovalo, da bode zbornica prišla do dnevnega reda in z vročimi željami je ljudstvo nanjo gledalo. A nakrat se je položaj predrugačil: nakrat so prvaški poslanci proti svoji objubi, proti ljudskim zahtevam in proti cesarjevi želji pričeli z obstrukcijo. Združili so se zopet z najzagrbienejšimi Čehi in vrgli na zbornico mizo 36 najnujnejših predlogov. S tem je bilo vsako delo v državni zbornici onemogočeno, kajti po opravičilu se morajo ti najnujnejši predlogi najpreje obravnavati. Mi-

fajmoltrih, kateri pa ga zdaj pogledujejo, kakor starega krumpastega konja...

Zdaj skoči po konci eden izmed apostolev in zavpije: »Kaj pa bodo rekli naš častiti fajmolter, ako jim ne bomo več zbirco dajali? Tudi jih tega ne moremo odvaditi, ker že od velokraj fajtarijo!« — »Prosim, pustite me k besedi«, oglaš se Topolnik pri pečl, ter se popoprka po svojem precej velikem nosu. »Odvaditi, odvaditi, to bo šlo čisto lahko. Saj sem ga tudi jaz odvadil in na kak način, to vam, dragi odborniki, takoj razjasnim. Pred petnajstim leti, ko mi je umrla žena, katera je bila zapletena od pet pa do nosa v fariške verige, sem prišel k fajmoltru, da bi plačal pogrebno, katere pa še do danes nisem plačil, ker mi je judovsko računil. Ko stopim v župnišče, se je zadržal nad menoj: »Kaj pa mislite vi Topolnik, da ste prišli v svinjako štalo? ter mi izdere klobut z glave in pipo iz ust, ter vrže skozi okno ven. Seveda sem bežal, ko hudič iz temnelna ter si pobral moje instrumente in mu kazal fige v hlačnih žepih. Prišel je za zlati čas za njega, ko je zbirco fehtal in stopil je v mojo hišo, ter se že pri vratih odkril, mi priklonil in rekel: »Ku le uroče, herr Topolnik!«, — »Ku le uroče, ku le uroče«, mu zavrnem. »Frdamam kerik, zakaj si pa tak debel, lahko ti je uroče!«. Stopim k njemu, da bi mu izrgal cigaro iz ust, pa raji jo je pogoltnil ter je letel kakor ameriški leopard. Od tistega časa ga ni bilo k meni ne k mojemu sosedu po zbirco. — Vsi odborniki so vstali in zakričali: »Bravo, bravo, herr Topolnik! Mi mu tudi ne damo več zbirco. — in seja se je pošteno zaključila.

nisterski predsednik je tudi kar hotel zbornico razpustiti. Vse prebivalstvo na Avstrijskem pa je v največji razburjenosti proklinjalo to komedijo, ki košta toliko tisočakov davčnega denarja in ki ljudstvu v nobenem oziru ne pomaga, marveč mu samo škoduje. Milijoni delavcev, malih obrtnikov in kmetov čaka na zavarovanje za starost in onemoglost — prvaški poslanci pa ne pustijo zbornice delati! Ormoško od toče prizadeto ljudstvo kakor tudi ono v drugih krajih čaka obupano na pomoč, — prvaški poslanci ne pustijo, da bi se ta podpora dovolila! Prvaški poslanci ne pustijo delati, zato ne, ker se dr. Šušteršiču z ožindranimi rokami ni še dalo ministerskega fraka. Ali si more človek večjega političnega zločina misliti? Mislimo, da ne!

Prebivalstvo je bilo grozovito razburjeno in na Dunaju je prišlo do burnih demonstracij. Še isti večer, ko se je pričela slovenska obstrukcija, so napravili dunajski delavci veliko demonstracijo proti tej gospodi. Pred državno zbornico se je zbralo nad 6000 delavcev, ki so vpili ogočeni: Proč s temi lenuhi! Proč s temi tatovi davčnega denarja! V zbornici sami so se tudi na galeriji pojavile demonstracije. Grozno razburjeni poslušalci so opetovano pričeli raz galerij na te politične zločince vpiti: Lopovi! Faloti! Za vašo lenobo plačujemo krvave davke! Sram vas bodi! Ušivci, postopaj! itd. Ja, zgodilo se je celo, da se je raz galerije te poslance polilo z vodo (nekateri pravijo, da s človeško vodo, drugi pa da s sodavico). Poslušalci so v grozni razburjenosti tudi vpili: Bombo bi bilo treba med vas poslance vreči! In drugi so zopet vpili, da bodejo prihodnjic s poleni v zbornico prišli.

Delavne stranke (nemški napredni poslanci, nemški krščanski socialisti, socialni demokrati in Poljaki, so medtem sk. n. v. da ne bodejo preje s sejo ponehali, dokler ne premagajo to obstrukcijo. In tako se je vršila najdaljša seja, kar jih porna zgodovina avstrijskega državnega zbora. Ta seja je trajala celih 84 ur. Poslanci „Slovenske unije“ so po 5–12 ur dolgih govorih Bogu čas kradi, samo da so onemogočili delo. V zbornici se je jedlo, pilo in spalo.

Končno so prvaški poslanci sami izprevideli, da so zašli s to obstrukcijo v grozno zagato. In oni, ki so stali v boju proti rednemu delu, oni, ki so hoteli razbiti zbornico, ki niso pustili dovolite podpore, — oni so zdaj nakrat predlagali nov zbornični opravičnik, ki daje predsedniku zbornice največjo moč v roke. V zvezi z nemškimi klerikalci, s socialisti in Poljaki so ta opravičnik sprejeli in s tem nepričakovanim sklepom je končala seja.

Poročali smo obširneje o celi tej zadevi. Kajti dokazati smo hoteli, da so prvaški poslanci največji sovražniki slovenskega ljudstva. V svoji neverjetni sebičnosti, ošabnosti in politični slepoti žrtvujejo gospodarsko dobro slovenskega ljudstva svojim prevzetnim ciljem. Vsi so krivi — kranjski dr. Šušteršič kakor koroški orglar Grafenauer, kakor štajerski kaplan dr. Korošec z Roškarjem, Pišekom, Benkovičem in z vsemi drugimi. Vsi so krivi, kajti vsi so s svojim postopanjem ljudstvu tisoče davčnega denarja iz žepa vzeli, so onemogočili delo, so pozabili na ljudstvo.

Pribito naj bode to za bodoče! Kajti čas pride, ko bode slovensko ljudstvo ponehalo biti ponižna ovčica, ki se da sama k mesarju gnati.

Veleizdajniki pred sodnijo.

V zadnji številki smo obljubili, da bomo obširneje o veleizdajniškem procesu poročali, ki se vrši zdaj pred dunajsko poroto. Kakor znano, vršil se je pred nekaj časom v Zagrebu večji proces proti celi vrsti Srbov, ki so bili tudi v težko ječo od 5–15 let, to pa zaradi veleizdaje obsojeni. Že takrat je bila vsa javnost opozorjena na nevarno delovanje gotovih srbskih krogov na Hrvaškem in v Bozniji. Jasno je bilo že iz zagrebške sodnijske razprave videti, da pripravljajo bosenski Srbi punt-

in ustajo, da bi na ta način združili nekdanje okupacijsko ozemlje (Bozno-Hercegovino) s Srbijo. Videti je bilo pa tudi že takrat, da imajo Srbi v tem oziru mnogo zvez na Avstrijskem in na Ogrskem. V tem času izšla sta v dunajskih listih „Neue freie Presse“ in „Reichspost“ članka, ki sta zlasti tudi hrvaško-srbske poslance v zagrebškem saboru dolžila, da so s tem veleizdajništvom v zvezi. Ti hrvaško-srbski poslanci so potem vložili proti nemškemu učejaku dr. Friedjungu in proti uredniku „Reichsposte“ kot piscom omenjenih člankov tožbo zaradi razlajenja časti. Pri celi tej sicer vezelanimivi razpravi so toženca pravzaprav tožitelja, tožitelji pa pravzaprav toženci. Obdolžena, urednik „Reichsposte“ in prof. dr. Friedjung sta predložila celo vrsto dokumentov, ki naj dokazujejo dejstvo, da so poslanci hrvaško-srbske koalicije v veleizdajniškem zmislu delovali. Tožitelji sicer tajijo, da bi bili ti dokumenti izvirni in pravijo, da so le navadne falsifikacije. Ali gotovo je, da je na teh dokumentih mnogo resničnega. In istotako gotovo je, da imajo gotovi krogi na Avstrijskem še bolj obremenilne dokumente. Tožitelji so seveda vse aparat srbske vlade porabili, da bi svojo „nedolžnost“ dokazali. Vsi srbski ministri kričijo, da to ni res in ni res, — in že ta nervoznost je precej čudna. Vidi se, da se hoče srbska javnost pred Evropo opravičiti zaradi svoje gonje proti Avstro-Ogrski.

Mi seveda nimamo prostora, da bi vse razpravo natančno popisali. Zato hočemo tudi le glavne točke popisati. Vodja poslancev-tožiteljev je znani Supilo. Ta Hrvat je jako mnogovrstni politik. Pred sodnijo se mu je namreč dokazalo, da je bil pred par leti, še največji sovražnik Srbov, medtem ko je l. 1903 nakrat prijatelj Srbov postal in na podlagi reske resolucije tudi t. zv. srbsko-hrvatsko koalicijo ustanovil. Dokazalo se je tudi Supilu tudi, da je dobival od avstrijske strani denar, da je razširjeval v Bozniji Avstriji prijazno agitacijo. Zanimivo je, da je Supilo pred sodnijo s svojo častno besedo trdil, da ni nikdar denarja dobil, da je torej pred sodnijo možko svoje besede prelomil. In ta Supilo je vzor našim slovenskim prvakom!

Glavno vlogo pri celi razpravi igrajo zapisniki in spisi srbskega društva „Slovenski jug“, ki je tudi in še izdaja list z istim imenom. Obdolženci trdijo in opirajo svoje trditve z dokumenti, da je bil glavni namen tega društva — gonja proti Avstriji. Trdi se celo, da je društvo že delalo priprave za krvavo ustajo, da so se celo bombe pripravljale. Začasa srbskega spora prineslo je glasilo tega društva krvavi članek z napisom: „Naprej v sveto vojsko proti Avstriji!“ itd. itd. Srbski tožitelji in srbske priče seveda vse to tajijo, kaj je tudi samo ob sebi umerno. Kajti ko bi priče tako delovanje priznale, potem bi se jih takoj zaprla in obsodilo zaradi udeležbe pri veleizdaji. Priče iz Srbije torej po našem mnenju ne morejo nobene veljave imeti. Saj je dob hrvaško-srbskih vodij itak znan; eden teh mož je že klical po puški, s katero hoče marsikateri proti Dunaju.

Danes se še ne more reči, kako bode ta razprava pred dunajskimi porotniki končala. Na vsak način pa je avstrijska javnost opozorjena na veleizdajniške cilje t. zv. jugo-slovenskega gibanja. Za nas pa je posebno zanimivo dejstvo, da stojijo naši prvaki na strani veleizdajniških Srbov. Precej pomembno vlogo pri vsej tej stvari igra tudi neki mladenič Plut, ki je danes od Srbije plačan. Fant je Slovenec in je bil svoj čas v uredništvu tržaško-prvaške „Edinosti“. Pozneje pa je bil (in je menda še danes) sodrtnik ljubljanskega „Slov. naroda“, iz kate-rega jemljejo tudi naši narodnjakarski listi svojo močnost. Iz vsega tega se vidi tesno zvezo prvakov na Slovenskem s srbskimi veleizdajalci. Naj razprava konča, kakor hoče, ta zveza je zdaj že očitna!

Kdor ima torej med Slovenci srce za Avstrijo, ta ne more biti prijatelj srbskih prvakov! Prvaki kažejo dan za dne-

Kdor proda 10 koledarjev, dobi enega zastoj!

vom očitneje svojo veleizdajsko naturo!

O izidu te sodnijske razprave bomo še poročali! — Telegram: Toženca sta se s tožitelji sporazumela: vsled tega so tožitelji potegnili tožbo nazaj in je bil dr. Friedjung oproščen.

Novice.

Zaradi božičnih praznikov ima današnja številka „Štajerca“ 4 strani priloge, tako da šteje skupaj 12 strani. Tudi prihodnja (novoletna) številka imela bode tako prilogo! Upamo, da smo s tem čitateljem ustregli!

Srečno voščilo ob priliki božičnih praznikov prinašata vsem svojim prijateljem in znancem uredništvo in upravništvo „Štajerca“.

„Štajerc“ l. 1910. S prihodnjim letom stopi naš „Štajerc“ v 11. letnik svojega izhajanja. Vse nasprotovanje mu ni prav nič škodovalo; nasprotno, vedno več in vedno zanesljivejših naročnikov smo dobili. Danes tvorijo naši somišljeniki veliko, po celem spodnjem Štajerskem in Koroškem raztreseno občino naprednih mož, katere ne more nobena sila premagati... V novo leto stopamo pa s trdnim prepričanjem, da se bode ta občina naših somišljenikov še povečala in zboljšala. V to svrhu je seveda treba, da vsak prijatelj svojo dolžnost stori. Porabite božične praznike in teh par dni do novega leta v ta namen, da nabirate novih naročnikov. Vsakdo ima gotovo vsaj enega prijatelja, kateremu naj priporoča naročbo na naš list. V vsaki kmetški hiši, pri vsakemu naprednemu obrtniku in delavcu naj bode naš list. Vsakdo najde v tem velikem in najcenejšem listu gotovo dosti poduka in zabave. Ako vsi naši pravi prijatelji svojo dolžnost storijo, potem se bode število naših odjemalcev še podvojilo. To pa bode gotovo koristno za list, koristno pa tudi za naročnike. Kajti na te način bi bilo mogoče, da list še povečamo in mu dodamo potrebnega gradiva. Že zdaj pa lahko rečemo, da bode „Štajerc“ v prihodnjem letu še boljši, kakor je bil doslej. Dodali mu bomo po možnosti lepe slike in po potrebi tudi priloge. V političnem oziru storil bode „Štajerc“ to, kar je doslej storil: boril se bode proti vsakemu zatiranju in izkoriščanju ljudstva in za gospodarsko zboljšanje položaja! Gospodarske članke objavljali bomo še vedno tako, kakor doslej in mislimo, da bodejo s tem naši kmetški prijatelji zadovoljni. Kajti ni ga političnega lista na Slovenskem, ki bi za gospodarstvo toliko koristnih člankov objavil, kakor mi. Skušali bomo pa tudi, da objavimo čimveč podlistkov podučne in zabavne vsebine. Tako bode v našem listu za vsacega preskrbljeno! „Štajerc“ ostane zvest svojim prijateljem, naj tudi tujnjemu zvesti ostanejo! S to željo prosimo stare in nove svoje naročnike, naj se podajo vsi na delo za „Štajerca“, ki je edini pravi napredni, neodvisni list! Naprej za našim ciljem! Naprej za ljudstvo! Naprej za blagor prebivalstva! Naprej za delavne sloje!

Ljubljanski „Slovenec“ krade! V Ljubljani izhaja dnevnik „Slovenec“, ki je glasilo vseh slovensko-politikujočih duhovnikov in vseh slovensko-klerikalnih strank. Da se ta list ne drži posebno strogo nauka o resničnosti, to je samo ob sebi umevno. Kajti klerikalci in resnica, to sta dva nasprotujoča si pojma. Klerikalci bi od žalosti umrli, ko bi moral vedno resnico govoriti. Zato klerikalni listi raje vedno lažejo. Ali ne samo zapovedi resnice se ne držijo. Tudi druge zapovedi so tem pobožnim ljudem deveta briga. Ljubljanski „Slovenec“ n. pr. tudi prav rad — krade. Da ponatisne semtertja kakšno notico iz našega lista ali pa iz katerega drugega naprednega časopisa, tega bi mu niti ne zamerali; čeprav se ran zdi, da bi tudi v takem slučaju dostojni list navedel vir. Ali preteklo nedeljo smo čitali v ljubljanskem „Slovencu“ podlistek, ki se nam je zdel zelo znan. Gledali smo in gledali ter opazili, da je „Slovenec“ ta podlistek — ukradel. Razni napredni listi, m. dr. tudi celjska „Deutsche Wacht“ in „Štajerc“ so prinesli ome-

njeni podlistek. Navedli so pa, kakor vsak pošteti list, pisca-avtorja. Ljubljanski „Slovenec“ pa je dal podlistku svoj naslov in ga je objavil, brez da bi povedal, kdo je podlistek izmislil in spisal in od kje ga je „Slovenec“ dobil. To je navadna literarna tatvina! K sodnji se tatu seveda ne more privleči, ker dotični podlistek ni bil zavarovan. Ali tatvina je pa le! Pač čudne nazore o žurnalistični poštenosti imajo pri „Slovencu“...

Iz Spodnje-Stajerskega.

Cilji kaplana Korošca. Bivši kaplan dr. Korošec je danes gotovo pravi voditelj prvaško-klerikalne stranke na Štajerskem. Načelnik „kmetске zveze“ je sicer znani revolverski junak Roškar. Ali ta kakor vsi njegovi bratci — la Pišek, Novak, Meško so le figurice, ki morajo tako plesati, kakor žvižga kaplan dr. Korošec. Mlad ta duhovnik je vrhovni general klerikalne stranke in se ne pusti od tega mesta od nikogar spoprijeti. Ko je hotel enkrat n. pr. dr. Benkovič postati general in se je pričel v tem oziru malo v ospredje štuliti, bi mu to kmalu politično življenje koštalo. In moral je presneto ponižno za odpuščenje prositi, da ga je absolutni zopet Koroševa milost... Dr. Korošec je absolutni vladar klerikalne stranke in kar on reče, to je pribito, to mora biti mišljenje celokupne klerikalne stranke. Zadnjič je imel dr. Korošec v proračunskem odseku državne zbornice zanimivejši govor. Po navadi so Koroševi govori sicer zelo plitvi, dolgočasni, mož ponavljaj pravzaprav le tisto, kar je bral v ljubljanskem „Slovencu“. Tudi so njegovi govori vedno tako jezuitično zviti kot korzi rog, tako da bi Slovce skoraj mislil, da ni boljšega avstrijskega patriota in človekoljuba ter pridigarja miru, kakor je ta kaplan. Zadnjič v proračunskem odseku se je pa — menia „zmaže“ pijan — malo zagovoril in pokazal je pravo svojo prav, povedal prave cilje. Najprej se je črni gospod pečal seveda zopet — z Boznijo, kakor da bi slovenski poslanec res drugih skrbi ne imel, kakor one za Bošnjake. Govoril je o agrarni banki v Bozniji s takim navdušenjem, kakor da bi ga poslali v državni zbor širokoohlačni Bošnjaki in ne štajerski kmetje. Že to je malo čudno in tudi najzabitejši Koroševi voliči bodejo majali glave in vpraševali: ja kaj pa nas Boznija briga, kaj pa ima dr. Korošec svoj žegnani nos v tamošnje razmere vtikati? Pri nas Joma je toliko gospodarske revščine, da bi imeli vsi poslanci mnogo opraviti, ko bi jo hoteli le deloma odstraniti... Ker ni imel drugega gradiva, napadal je kaplance dr. Korošec potem v svojem govoru nemško obrambeno društvo „Südmärk“. Dr. Korošev govor besedičje bode temu društvu sicer le koristilo. Ali mi vprašamo resnicoljubnega kaplana-politika le to-le: Ali ne veste, da je „Südmärk“ po toči prizadetemu ormožkem prebivalstvu več tisoč kron darovala? Zakaj pa Ciril-Methodova družba ni niti krajcarja za te slovenske trpine darovala? Zakaj pa politikujoči farji niso zanje ničesar iz skupaj nafletanega „sklada za obmejne Slovence“ darovali? To naj bi ta pobožni gospod povedal... Ali najzanimivejša točka celoga govora posl. Korošca bil je njegov konec. Ob koncu je namreč približno tako-le govoril: Na juza imamo tri središča: Ljubljana, Zagreb in Beligrad. Čimbolj se bode Ljubljano zauemarjalo in Zagreb zatiralo, tem večjo vlogo bode Beligrad igral... Te besede dr. Korošca so pač odkrite in jasne. Njegov cilj in torej cilj vse prvaško-klerikalne stranke je velika zveza z Ljubljano, s hrvaškim glavnim mestom Zagrebom in s srbsko prestolico Beligradom. S to besedo odkril je dr. Korošec vse veleizdajске načrte prvaških klerikalcev. To se besedo se je izjavil odločno proti Štajerski in za Kranjsko, za Hrvaško ter za — Srbijo... Dobro, dobro, gospoda prvaška! Pozabili ste pri temu le na eno: na ljudstvo! In čeprav vam je to ljudstvo v veliki množini sledilo skozi drn in srn, — v veleizdajstvo, v srbsko-hrvatsko-kranjske zveze vam štajersko ljudstvo ne bode sledilo! Bodočnost bode to dokazala!

Napredni nemški poslanec Marckhl je v proračunskem odseku državne zbornice knaluz za

kaplanom dr. Korošec k besedi prišel in je tega politikujočega prvaškega duhovnika prav pošteno za ušeca prijel. V izvrstnem svojem govoru, katerega žalibog zaradi pomanjkanja prostora ne moremo v celoti prinesiti, je posl. Marckhl med drugim rekel: Za Slovence bi bilo bolje, ako bi ne uganjali politiko, ki hrepeni po trizizmu, marveč bi raje z obstoječimi razmerami računali in se po njih ravnali. Za nas ostane vedno nerazumljivo, ako se šovrni en Korošec tuki v državnih zbornici kot zastopnik Hrvatov na Ogrskem in Srbov v Bozniji. Najmanj pa se bojimo dr. Koroševe grožnje z Beligradom, kajti široki slovenskega ljudstva nimajo zmisla za te Koroševe ekstravagance in nočejo o njih ničesar vedeti... V nadaljnem svojem govoru je omenil poslanec Marckhl tudi, da prihajajo brezvestni ljudje iz Kranjskega na Štajersko in Koroško, ki nakupujejo tam posestva in jih potem razkosajo, ter s tem domače prebivalstvo na podli način ob zemljo spravljajo (to so dobrote, ki jih imamo iz Kranjskega!) Govornik je nadalje omenil, kako se velikanske svote državnega denarja na Kranjsko meče (tako se gradi na Kranjskem vodovod na državne troške, mestu Ljubljana se je milijone kron v žrelo vrglo, za posušenje ljubljanskega barja se je zopet milijone žrtvovalo, ustanovilo se je obrtno šolo, nadalje šola za umetno rokodelstvo itd.) Pri tem tožijo slovenski klerikalci še vedno, da se premalo stori. Dr. Korošec naj ne pozabi dejstva, da sta on in njegova stranka skozi dolgo časa **preprečila vsako delo za ljudstvo**, torej tudi za slovensko ljudstvo... Končno je omenil poslanec Marckhl tudi velikansko revščino, ki jo je povzročila toča v ormožkem okraju in za katero vlada še ni ničesar storila, vkljub temu, da je že nad 6 mesecev preteklo. Ako se da za Ljubljano na podporah 900.000 K, potem bi se lahko tudi tem vboгим davkoplačevalcem v ormožkem okraju pomagalo... Zanimivo je pač, da se noben slovenski poslanec ni na revno slovensko ljudstvo v ormožkem okraju spomnil. Priti je moral šele nemški poslanec, da je za to ljudstvo besedo dignil! V splošnem je bil govor vrliga, delavnega poslanca Marckhl veleznimiv in mu gre vsa hvala za njegov trud in za njegove nesebično delovanje!

Posl. Marckhl za prebivalstvo v ormožkem okraju. Iz Dunaja se z dne 17. t. m. poroča: Nemško-napredni poslanec g. Marckhl prišel je danes k ministerstvu za notranje zadeve in k finančnemu ministerstvu. Opozarjal je zopet na velikansko bedo in revščino, ki jo je povzročila grozovita toča v ormožkem okraju. Doslej vlada za tako hudo prizadeto prebivalstvo še ničesar storila ni; dala je le par praznih obljub, od katerih pa nikdo ničesar odgrizniti ne more. Stvar pa je seveda nujna, kajti ljudstvo je lačno! Tamošnji poslanec hofrat Ploj seveda nima časa, da bi za take potrebe skrbel; on se mora brigati za narodnostno gonjo... Poslanec Marckhl pa je od vlade z vsjo odločnostjo zahteval, da naj takoj in izdatno prebivalstvu pomaga! Obja ministra sta tudi poslancu Marckhl obljubila, da bode težko prizadeto prebivalstvo ormožkega okraja vsled neumornega delovanja vrliga poslanca Marckhl v kratkem primerne podpore dobilo. Čast g. Marckhl! Ljudstvo pa naj se pri bodočih volitvah na to spominja in naj voli namesto prvaških hofratov može, ki ga bodejo v državnem zboru tudi resnično zastopali!

Hofrat Plojeva cunjja, ki se tiska v Ljubljani pod zaščito ljubljanskih prototnikov, ki jo ne čita skoraj nobena živa duša, ki jo plačuje „vitez brinjeve veje“ Ploj, da mu poje slavo, ki je tako revna, da se gotovo sama sebi smili, — ta cunjica torej hoče z nami polemizirati. Oj mi razumemo to željo! Ta cunjica pač misli, da je to dobra in cena reklama, ako mi o nje pišemo. In zato nas tako rekoč milo prosi za to reklamo. Pa ne bo nič, ne bo nič! Nam se sicer ta listič smili. Ne vemo, če je tiskar Drag. Hribar, bivši „štrumpffabrikant“, plačan. Tudi ne vemo, koliko odškodnine dobiva tisti „žurnalst“ Srečko Magolič, ki s svojim neznanim imenom Plojeve

Vzemite,

ako ste nabodni, hripavi ali zaljubljeni in ako težko dihate, Fellerjev fluid z a. Eissalid. Mi sm' se sami prepičali pri prvih bolečinah, bolečinah v vratu itd. o njegovem zdravilnem kašelj, odstranjujočem, osvežujočem vplivu. Poiskani ducat 8 kron 60 vin. franko. Izdovalec edno apoteker E. V. Feller v Scabici, Elsaplatz št. 241 (Hrvatsko).